

Udførelsen vilde derhos møde aldeles de samme Collisioner og Banffeligheder, som nu møde Hovedlandveisanlægget, idet en mindre Landevei i det blandede District ligesaa lidt kan anlægges uden Samvirken og Samstemmighed mellem de kongeriske og flæsvigiske Autoriteter som en Hovedlandevei. Maatte man saaledes end med Hensyn til den Form, hvorunder denne Sag oprindeligt er fremkommen, have været besejret til at betragte den heromhandlede Hovedlandevei som et flæsvigigt Anliggende, saa vil der dog efter Amtmandens Overbeviisning, naar en pro rata Deeltagelse i dette Veianlæg fra flæsvigigt Side gjøres til Betingelse for sammes Fremme, for Kongeriget i det vestlige Jyllands og i det blandede Districts kongeriske Deels Interesse være al Dypfordring til at yde en saadan Deeltagelse.

Ifølge de sædvanlige Regler vilde $\frac{1}{3}$ af Kongerigets Bidrag falde paa Ribe Amt; men foruden at det vil blive uoverkommeligt for dette Amt at udrede denne hele Andeel, formener Amtmanden, at særlige Grunde tale for en Nedsættelse i samme. Blandt disse maa fremhæves, at Ribe Amt kun har $\frac{7}{8}$ s Mill Hovedlandevei, medens Middeltallet for samtlige Amter er 10 Mill, og medens det tilstødende Ringkjøbing Amt har ca. 25 Mill med næsten samme Hartkorn, og derhos, at Ribe Amt ved 4 mindre Landeveie gennem Amtet for Amtets Regning bringer de to Længde Hovedlandeveie paa Halvøen i Forbindelse, nemlig ved Ribe—Haderslev, Ribe—Koldings, Hjerting—Andst og Varde—Beile-Beiene, medens i det nordlige og midterste Jylland denne Forbindelse for Statens Regning er tilveiebragt ved Lværhovedlandeveiene Randers—Holstebro og Aarhus—Ringkjøbing. Særlig har Amtmanden i denne Henseende fremhævet, at Ribe—Haderslev Veien i Forordningen af 13de December 1793 er optagen som Hovedlandevei for Kongerigets Vedkommende; men ikke desto mindre er denne Vei, forsaavidt den gaar over kongerigt Grund, factisk gaaet over paa Ribe Amt og udført for Ribe Amts Regning, og factisk ere saaledes de Kongerigets Finanser eller den almindelige Beikasse til det eventuelle Anlæg af denne Hovedland-

vei paahvilende Udgifter ved Anlægget af den mindre Landevei paa denne Strækning affholdt udelukkende af Ribe Amt, og dette Amt har saaledes for egne Midler tilveiebragt den Forbindelse mellem den østre og vestre Hovedlandevei, som utvivlsomt maatte paahvile Statskassen og ikke det enkelte Amt, som dette ogsaa alt er erkendt i Forordningen af 13de December 1793.

Indenrigsministeriet har under denne Sags Forhandling ikke været uopmærksomt for, hvad der lader sig anføre imod at paahyrde Kongerigets Finanser en Udgift i Anledning af det her omhandlede Hovedlandveisanlæg. Men det har for Samme havt en overveieende Betydning, at den omspurgte Hovedvei, hvis Vigtighed for Kongeriget i det Foregaaende er udbævet, ikke kan — saaledes som Forholdene stille sig — ventes udført efter en Linie, der vilde stemme med Kongerigets Interesser, med mindre dette bidrager dertil, en Betingelse, som Ministeriet for Hertugdømmet ikke har troet at kunne frasalde. Territorialforholdene ere nemlig af den Besskaffenhed, at Hertugdømmet kan anlægge Veien udelukkende paa flæsvigigt Grund i en mere østlig Retning til Lygumkloster, en Linie, der saa godt som ingen Nytte vilde medføre for de kongeriske Beboere, medens det er en Umulighed at føre en Vei, om det kun var en mindre Landevei, fra Ribe syd efter alene paa kongerigt Grund. Ministeriet har derhos maattet erkende, at Ribe Amts Beboere af Enclaverne, der i en lang Arrække have bidraget til Hovedlandveisanlagene i den øvrige Deel af Kongeriget, have et billigt Krav paa, at der ogsaa tages Hensyn til deres Tarv ved Anlægget af den vestflæsvigiske Hovedlandevei. Ministeriet har saaledes i alt Bessentligt maatte tiltræde de i det Foregaaende nævnte Embedsmænds Forslag, og i Genhold dertil troet at burde fremlægge det foranstaaende Udkast til en Lov angaaende denne Gjenstand.

Med Hensyn til Udkastets enkelte Bessemmelser er at bemærke:

Til S. 1.

Ved det kongelige Patent af 28de Marts 1857 for Hertugdømmet Slesvig, der bestem-